

En Gud som bøyer seg ned.

Lesetekster: Jer 33,14-17 og Ef 1,3-6
Søndagens evangelietekst: Luk 1,46-55

Forberedelse:

Les alle tre tekstene høyt sammen. Les preteksten igjen hver for dere i stillhet. Ta en runde i gruppa hvor den enkelte deler noe i teksten som dere la spesielt merke til eller som gjorde et spesielt inntrykk.

Spørsmål til samtale:

- Marias lovsang, *Magnificat*, har blitt kirkens lovsang, kirkens ord. I veksellesning lever den et tidebønnsliv over hele jorden. Vi er innom den også i våre tidebønner her i Flekkerøy kirke. Hva forteller denne lovsangen oss om Maria?
- Hva kan vi lære om tilbedelse av Maria gjennom denne lovsangen?
- Når i livet er det tid for lovsang? (Jmf den situasjonen Maria var i på godt og vondt)
- Ta en runde og del med hverandre minst en stor ting i livet som det er grunn til å lovprise Gud for.

Til ettertanke, «Ord i tro», Olav Skjevesland:

Maria priser ikke Gud fordi hun har fått en lett vei å gå. Hun priser heller ikke Gud fordi han er et opphøyd himmelvesen, men fordi han bøyer seg ned. Midt i teksten, i v 48, bevitnes det at Kristus er skjult til stede. I Marias lovsang er det ham det dypest sett går om... Kirken består av mennesker som Gud har vist barmhjertighet. Fordi Gud er så høy, ser han bare en vei: nedover. Han troner så høyt og ser så dypt ned, jf Sal 113,5f. En jødisk anekdote forteller at en rabbinerelev spurte sin lærer: «Tidligere fantes det mennesker som hadde sett Gud ansikt til ansikt. Hvorfor finne det ikke slike mennesker i dag?» Rabbien svarte: «Fordi ingen lenger vil bøye seg så dypt ned»

Bønn:

Bruk anledningen til å telle velsignelser i livet og takk Gud for dem, med Maria: «for store ting har han gjort mot meg».

Flekkerøy menighet
du hører til